

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció) i Ricard Forcat.

Keep calm

Marina Llansana

Creure en Europa

Costa creure en Europa. En pocs dies hem vist com s'enduien detinguda la capitana de vaixell Carola Rackete i com s'amenaçava l'equip d'Open Arms per haver defensat una Europa solidària. Hem vist Julian Assange detingut per haver defensat la llibertat d'expressió. Hem vist com s'impedia prendre possessió a tres eurodiputats electes catalans que representaven més de dos milions de vots. Hem vist com els caps d'Estat i de govern es repartien cadires i intercanviaven els cromos del poder amb opacitat i en sortia premiat un personatge com Josep Borrell. Hem vist com Europa mirava cap a una altra banda quan líders civils i polítics catalans s'asseien al banc dels acusats després de més d'un any de presó preventiva injustificada. Europa ens ensenya la seva cara més fosca, no només davant dels drames humans com el del Mediterrani, sinó també quan es tracta de defensar drets i llibertats fonamentals.

Costa, i molt, creure en aquesta Eu-

ropa, però no tenim alternativa: li donarem una nova oportunitat de no decebre'ns

ropa –en aquesta Unió Europea– que ha oblidat els seus valors fundacionals. I tot i així dimarts deu mil catalans van anar al cor d'Europa a fer sentir la seva veu, a reclamar que es tingués en compte el seu vot, a forçar que els nous alts càrrecs de la UE es trobin sobre la taula la qüestió catalana així que prenguin possessió. Deu mil persones van fer un viatge que tenia molts ingredients de sacrifici i pocs de recompensa, però malgrat tot el van fer perquè en el fons sabien –sabem– que Europa és l'únic terreny de joc on els catalans podem guanyar la partida. De moment el grup de treball sobre detencions arbitràries de l'Organització de les Nacions Unides, amb seu a Ginebra, ja s'ha manifestat contra la presó preventiva dels presos polítics catalans, i així que hi hagi sentència al Tribunal Suprem començarem el periple judicial que ens ha de portar al Tribunal Europeu de Drets Humans, situat a només tres minuts caminant d'on dimarts deu mil catalans es manifestaven pels drets i llibertats. Costa creure en Europa però no tenim alternativa: li donarem una nova oportunitat de no decebre'ns.

La vinyeta

Fer

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

“Hem perdut el pati”

La cantant Rosalía, fenomen del Baix Llobregat amb projecció mundial que he tingut ocasió de ponderar en un parell d'articles, acaba d'oferir en català una composició. El primer dia d'emetre-la la va escoltar mig planeta. Vaig estar molt content, com sempre que el català és divulgat. No així aquells als quals els fa nosa la fruita confitada de la coca de Sant Joan, els petards d'aquell dia i, en general, tot el que tingui un caràcter festiu i commemoratiu. Els ha molestat que la cançó contingui la paraula “cumpleanys”. Qui, entre aquests queixosos, no ha dit mai “cumpleanys”? Encara més: qui no ha dit ni cantat “cumpleanyus felix” o “feliz”?

Ara ens encaparra que als patis de les escoles els nens juguin en castellà. “Hem perdut el pati”, ens exclamem. Quan jo era petit també jugàvem en castellà, perdonin. No sé si tant com ara perquè no tinc l'orella posada als llocs d'esbarjo, però si actualment els escolars agafen per model les sèries o les coses que veuen a la televisió o a través dels mòbils i altres ginyes, nosaltres imitàvem la manera de parlar dels

“Rosalia ha cantat en català una composició que ha escoltat mig món

“indios” i “comboys” que vàiem al cine o a la balucejant televisió. La diferència és que llavors el castellà també era d'ús comú i obligatori a les classes. Si haguéssim jugat a mestres i alumnes també hauríem adoptat el castellà. A metges ja era una altra cosa. Arribàvem a casa i sonaven en castellà la ràdio i la televisió, sense excepcions, sense en Basté ni la Terribas ni en Cuní ni en Graset ni en Merlí. Al pati del meu col·legi, els nens que jugaven a futbol no deien gaire cosa, ni en català ni en castellà, perquè anaven amb la llengua penjant. Els d'ara, poden compaginar l'aparell respiratori amb el so-

nador? De tant en tant, una pilota alta queia al carrer, a l'altra banda de la tàpia del pati. Els jugadors suplicaven cridant als vianants: “Tireu balón, tireu balón!” Com qui diu “cumpleanys”. Un nen de la classe no jugava a futbol sinó que s'entretenia a fer veure que retransmetia per ràdio els partits que observava. Imitava l'entonació –l'idioma no cal dir-ho– de Miguel Ángel Valdivieso, un locutor de ràdio cèlebre. Un dia vaig sentir en Joaquim Maria Puyal explicant que ell havia fet de petit i de jove com aquell nen. Em sembla que en Jordi Basté, igual. Demanàvem el balón i Puyal ens va retornar la pilota. Valdivieso també era doblador. S'encarregava de la veu de Woody Allen. Quan va morir el va substituir Joan Pera, que dobla Woody Allen, també en català. D'acord: al cine, contràriament al teatre, el català és residual. “Hem perdut el cine!” El cine i moltes coses. Per això celebren que la Rosalía canti en català. Per molts anys. És feina nostra, però si Messi parlés en català, ni que fos intercalant algun “boludo”, parlarien català fins i tot els patis de l'Argentina.